

Chương thứ 21

GIẤC MỘNG NAM KHA

Trong đầu Âu Dương Hải lập tức hiện lên dung mạo hiền từ của Đông Hậu Lâm Đại Ngọc, và cả những lời trò chuyện hôm trước với mình.

Âu Dương Hải a lên một tiếng, nói:

-Sao ta hồ đồ như vậy, sao ta không phát giác chuyện này! Mẫu thân ơi! Sao không nói cho con biết sự thật?

Cổ Thiên Nhân Viên nói:

-Mẫu thân của ngươi tạm thời không nói cho người biết, đương nhiên là có dụng ý của bà ta. Nhưng bây giờ sự tình diễn biến vô cùng nguy cấp, mẫu thân của ngươi trong lúc chữa thương cho người đã đem công lực bản thân truyền thụ cho ngươi...

Âu Dương Hải nói:

-Sao? Mẫu thân đã truyền hết công lực cho tiểu diệt?

Cổ Thiên Nhân Viên thở dài nói:

-Hiện tại, đệ muội từ một tuyệt đại cao nhân biến thành một phàm nhân, hành tung của đệ muội bị Bắc Quốc Tiên Cơ phát hiện, tính mạng cực kỳ nguy hiểm, ngươi và Lý Xuân Hoa mau đi gặp bà ấy, ta đi đến bảy ngọn tháp để triệu tập nhân thủ, chuẩn bị phản công.

Âu Dương Hải vội nói:

-Viên bá bá, tiểu diệt đi ngay, mẫu thân tiểu diệt đang ở tại phía bắc một ngọn núi, cách đây trăm dặm tại một u cốc...

Âu Dương Hải chưa nói xong đã tung mình lao đi.

Thật là một chuyện đáng buồn, đáng hận lúc này Cổ Thiên Nhân Viên lại quên nói cho Âu Dương Hải biết là mẫu thân của chàng chính là Bạch Hoàng Giáo Chủ.

Âu Dương Hải vì muốn gặp mặt mẫu thân ngay, nên thân mình hướng về hướng đông nhanh như tên bắn, Lý Xuân Hoa chạy theo sau vã cả mồ hôi.

Âu Dương Hải vừa chạy như điên, vừa suy nghĩ...

Chàng nghĩ... mẫu thân hẹn với mình một trăm ngày, lúc này xem ra có thể mẫu thân vì công lực đã hết, có thể trước trăm ngày thì vận mạng chấm dứt...

Nghĩ đến đây, Âu Dương Hải nước mắt tuôn rơi, nước mắt nhỏ xuống từng giọt bị gió thổi đi rất xa.

Chạy miết hơn hai giờ, Âu Dương Hải đã đến ngọn núi phía đông của Cửu Cung Sơn.

Thình lình...

Trong khe núi tịch mịch, vang lên tiếng kêu xé tai...

Âu Dương Hải giật mình, nghĩ:

"Chẳng lẽ họ đã phái người đến chỗ mẫu thân?"

Trong lòng Âu Dương Hải rất sốt ruột quay đầu lại nói:

-Hoa tử tử, ta đi trước một bước đây. Nói xong, Âu Dương Hải tung mình như cách chim bay thẳng xuống khe núi, lòng chàng lo lắng cho an nguy của mẫu thân nên vượt cả mọi nguy hiểm mà đi.

Lý Xuân Hoa thấy Âu Dương Hải từ trên vách núi cao mấy chục trượng bay xuống nàng kinh hãi kêu lên:

-Âu Dương Hải, nguy hiểm...

Nhưng Âu Dương Hải đã bay xuống khỏi núi, lao thẳng xuống khe suối....

Từ khi tiếng kêu kia đã tắt, không còn nghe thấy một âm thanh nào nữa.

Âu Dương Hải lòng nóng như lửa đốt trong nháy mắt, chàng đã trông thấy ngôi đình viện nho nhỏ.

Gió sớm vi vu, Âu Dương Hải nghe trong gió một mùi máu tanh.

Chàng đã trong thấy trên chiếc cầu nhỏ và xung quanh đình viện, xác chết nằm la liệt rõ ràng một trận ác đấu thảm khốc vừa diễn ra.

Chàng không biết mẫu thân mình còn sống không?

Âu Dương Hải còn chưa tới đã kêu lớn:

-Mẫu thân ơi, con đã về đây...

Thanh âm bi thương, thê lương.

Hoang mang, lo lắng.

Đột nhiên Âu Dương Hải trông thấy từ cửa viện một người áo đen đi ra.

Âu Dương Hải thất thanh la lên:

-Bạch Hoàng giáo chủ ngươi là hung thần...

Đáng thương thay cho Âu Dương Hải, chàng tưởng lầm chính là người đến sát hại mẫu thân của mình, mà Bạch Hoàng Giáo Chủ xuất hiện như vậy, hiển nhiên là mẫu thân bỏ mạng dưới tay hắn

Âu Dương Hải kinh hãi phẫn nộ, thật khó nói hết bằng lời.

Chàng hét lớn như điên khùng, thân mình như mãnh hổ xuất chuồng, lao thẳng đến người áo đen vùng chưởng phóng ra .

Từ trong cửa tiểu viện vụt xuất hiện một cô gái áo đỏ, cô ta xông tới trước mặt người áo đen, kêu lên:

-Âu Dương Hải, không được động thủ

Nhưng luồng kinh khí phách không của Âu Dương Hải đã trúng đích rồi.

Cô gái áo đỏ vùng tay phóng ra hai luồng ám kinh tiềm lực...

Một tiếng nổ rung chuyển không trung ...

Cô gái áo đỏ hự lên một tiếng, cả người bị chấn động bay vào tường tiểu viện, rồi rớt xuống đất.

Cô gái áo đỏ vùng dậy kêu lên:
Bà ấy là mẫu thân của người, người... người...
Miệng cô gái áo đỏ phun ra một búng máu tươi, lại ngã vật xuống!
Lúc này Âu Dương Hải đang định phóng chưởng thứ hai đánh ra, nghe vậy vội vã thu lại.

Phía sau vang lên tiếng thét của Lý Xuân Hoa:
-Âu Dương huynh, đừng động thủ.
Âu Dương Hải sững sốt ngây ra
Hình như chàng bị một việc cực kì ghê rợn làm cho chàng sợ hãi.
Lúc này nữ nhân áo đen nằm trên mặt đất bỗng đưa tay tháo bỏ miếng lụa đen che mặt, lộ ra một mái tóc bạc, một khuôn mặt hiền từ đang mỉm cười.

Âu Dương Hải thất kinh la lên:
-Mẫu thân...
Chàng bổ tới, ôm lấy vị lão phụ nhân áo đen này.
Phụ nhân áo đen khẽ gật đầu, gượng cười nói:
-Con trai ta đã không làm cho ta thất vọng, công lực con đã tăng nhanh như vậy. Ôi! Lục Thiên Mai là cô gái tốt con hãy mau cứu trị nó...

Lúc này Âu Dương Hải đau buồn không muốn sống nữa, kêu lên:
-Mẫu thân, mẫu thân ơi! Con...con...! Con giết thân mẫu rồi... Giọng chàng run rẩy, khổ sở, buồn thương.

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc khẽ lắc đầu nói:
-Không! Con ơi, con không có sát hại mẫu thân.
Âu Dương Hải nước mắt ràn rụa, khóc lóc nói:
-Mẫu thân! Vì sao người không nói cho con biết, sao thân mẫu không sớm nói cho con biết!

Đông Hậu Lâm Ngọc, tay trái vò đầu Âu Dương Hải, khẽ nói:
-Con trai! Con đến thật đúng lúc, ôi! Nếu đúng hạn kỳ trăm ngày nữa con mới tới, ta sẽ không thể gặp mặt con lần chót ta rất vui mừng, con biết rằng bây giờ ta vui mừng biết bao nhiêu! Giọng nói của bà từng câu từng chữ đều đầy huyết lệ. Âu Dương Hải nghe mà đau khổ không muốn sống nữa, kêu lên một tiếng:

-Mẫu thân ơi! Nước mắt chàng ràn rụa, cơ hồ muốn ngất đi.

Lý Xuân Hoa nghe tiếng kêu của Âu Dương Hải, trong lòng kinh hãi vội chạy đến đưa ngón tay điểm vào yếu huyệt "Huyền cơ" của Âu Dương Hải, nàng nói:

-Bà mẫu còn nhiều lời muốn nói với huynh, huynh đừng để lỡ cơ hội này mà cuộc đời nuối tiếc.

Lý Xuân Hoa biết lúc này Lâm Đại Ngọc đang gắng chút sức tàn để cầm cự, một khi chân khí đã tuyệt thì bà sẽ tắt thở.

Trên khuôn mặt tái nhợt của Đông Hậu Lâm Đại Ngọc hiện một nụ cười vui sướng, nói nhỏ:

-Xuân Hoa, ta rất vui là con cũng tới, ôi... Đứa con trai đáng thương của ta nếu có thể được một vị tài nữ như con chiêu cố thì trong tâm ta thấy an lòng.

Bà nói mấy câu này, hai mắt vô thần nhìn Lý Xuân Hoa, như muốn đợi câu trả lời của nàng. Lý Xuân Hoa đương nhiên biết tâm ý của Lâm Đại Ngọc:

-Bá mẫu! Người yên tâm con sẽ chiêu cố Âu Dương Hải. Đáng hận là diệt nữ không ngờ bá mẫu, lại là mẫu thân của Âu Dương Hải. Con thật là ngốc, nếu không thì hôm nay đâu xảy ra chuyện đáng tiếc này.

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc khẽ mỉm cười, nói:

-Xuân Hoa! Ta rất vui mừng. Không biết thương thế của Thiên Mai như thế nào.

Lý Xuân Hoa nói:

-Thương thế của Lục cô nương con đã xem qua rồi, đã cho nàng uống thuốc rồi. Tuy bị thương rất nặng nhưng công lực của nàng rất thâm hậu. Con nghĩ không có gì đáng lo đến tính mạng đâu. Bây giờ nàng ta đang vận khí điều tức tĩnh dưỡng, chỉ có bá mẫu không biết chúng con phải làm thế nào để cứu đây?

Âu Dương Hải nghe nói như tỉnh cơn mơ, bây giờ chàng mới nghĩ đến tính mạng của mẫu thân nguy ngập, Âu Dương Hải vội vã bồng mẫu thân vào trong viện thất đặt lên ghế dài.

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc, cười nói:

-Con ơi, đừng cứu ta nữa, nếu con vọng động dùng chân khi truyền sang cho ta thì con sẽ làm ta chết mau đó.

Âu Dương Hải kinh hãi kêu lên:

-Mẫu thân! Người thật sự phải chết ư? Sau khi mẫu thân chết rồi, biết bảo con làm thế nào đây!

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc khẽ nói:

-Con, vốn ta phải chết từ lâu rồi, nhưng trời xanh còn cho ta sống để gặp mặt con, ta đã mãn nguyện rồi. Con, con người trước sau gì cũng phải chết, đời người đâu có cảnh mãi đoàn tụ mà không chia ly, không phải là ta không có lòng trách nhiệm, con đã trưởng thành đến thế này rồi, ta ra đi cũng yên lòng, ta đi tìm hồn của phụ thân con dưới âm gian.

Hai tay Âu Dương Hải ôm lấy Lâm Đại Ngọc, kêu gọi:

-Mẫu thân! Số mạng của người và phụ thân sao lại thế thảm thế này?

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc chậm rãi nói:

-Con ơi, số của con mới là khổ. Ôi! Chỉ cầu mong trời xanh ban cho con hạnh phúc, sung sướng, những ngày tháng hưởng phúc yên lành, phú quý, thế thì ta có làm trâu ngựa nơi âm cảnh cũng cam nguyện.

Âu Dương Hải nghe xong ruột gan như đứt từng đoạn, thồn thức kêu lên:

-Thân mẫu! Con... con....

Trong lòng chàng bị thương cực độ, làm cho tiếng nói của chàng tắt nghẹn.

Đột nhiên Đông Hậu Lâm Đại Ngọc khẽ phát ra tiếng rên.

Trên mặt bà tái nhợt, cơ thịt trên mặt co rúm lại đau đớn.

Lý Xuân Hoa cầm tay phải bắt mạch cho Lâm Đại Ngọc, nói:

-Bá mẫu! Người có cần diệt nữ giúp không?

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc hình như cố gắng nén nhịn sự đau đớn trong người lắc đầu nói:

-Xuân Hoa bây giờ khí huyết của ta đã tận rồi, chắc chẳng còn bao lâu nữa thì ta lìa bỏ cõi trần, trong thời gian ngắn ngủi này, ta muốn nói với con một số chuyện và muốn tận mắt nhìn con và Hải nhi giao bái thiên địa

Câu nói này của bà làm cho Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa ai nấy đều kinh ngạc, họ cho rằng lúc này thần trí không tỉnh táo, nói năng lung tung, cho nên hai người không nói năng gì cả

Nhưng Đông Hậu Lâm Đại Ngọc lại nói:

-Hai người các con nhất định sẽ cảm thấy kỳ quái. Thật ra đây là một tâm sự lớn nhất cả đời ta, ta muốn thấy con trai ta thành thân, ta chết mới nhắm mắt.

Xuân Hoa! Bây giờ ta hỏi con, có phải con và Hải nhi yêu nhau phải không?

Trong mắt Đông Hậu Lâm Đại Ngọc bắn ra tia sáng lạnh lùng, hình như ám thị một việc gì với Lý Xuân Hoa.

Còn Lý Xuân Hoa nàng không thể nào hiểu được tâm ý của Lâm Đại Ngọc.

Lúc này Lý Xuân Hoa không thẹn thùng nhi nữ nữa nàng gật đầu nói:

-Bá mẫu, phải, con...

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc chậm rãi nói:

-Ta muốn Hải nhi và Hoa nhi lập tức kết làm phu phụ, con đồng ý không?

Lý Xuân Hoa nói:

-Bá mẫu, con không muốn lúc này, bởi vì bá mẫu...

Nàng muốn nói rằng trước lúc bá mẫu lâm tử, nếu hai người kết duyên, hợp chúc thì còn ra thể thống gì nữa.

Đột nhiên Âu Dương Hải kêu lớn:

-Mẫu thân ơi! Mẫu thân chết đi. Hải nhi không muốn sống nữa ...

Lý Xuân Hoa nghe vậy, giật mình, bỗng nghĩ ra Lâm Đại Ngọc muốn mình và Âu Dương Hải giao bái thiên địa là hàm ý gì.

Hoá ra bà biết Âu Dương Hải là một người ý chí rất kiên cường, hôm nay chàng nhất định sơ suất, gây nên kết quả là cái chết của mẫu thân, Âu Dương Hải cho rằng mình là hung thủ giết chết mẫu thân.

Lâm Đại Ngọc nhìn ra điểm này của Âu Dương Hải, cho nên bà muốn Lý Xuân Hoa lập tức cùng chàng kết làm phu phụ, để Lý Xuân Hoa với ân

tình ôn tồn nhu thuận của nàng khuyên giải ý không muốn sống của Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa nghĩ đến đây, gật đầu nói:

-Bá mẫu, con... con đồng ý...

Âu Dương Hải hét lên:

-Không! Không được, con... con sát hại mẫu thân, trên đời này không thể để cho đứa con nghịch tử này sống...

Âu Dương Hải đột nhiên đưa tay phải ra sau lưng nắm lấy thanh Tứ Vi Kiếm.

Lý Xuân Hoa kêu lên:

-Âu Dương Hải, huynh không được chết...

Âu Dương Hải đã rút kiếm ra một nửa, cổ tay bị Lý Xuân Hoa nắm chặt, đôi mắt chàng nhìn mẫu thân, nước mắt tuôn trào.

Lý Xuân Hoa cũng rung rung nước mắt.

Cổ tay Âu Dương Hải lỏng ra, kêu lên:

-Mẫu thân! Hải nhi làm sao sống đây! Trừ phi mẫu thân có thể sống lại, con...

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc đột nhiên phun ra một búng máu tươi, phát ra giọng nói cực kỳ bi thảm thê lương, ai oán:

-Hải nhi, con không thể chết, nếu con chết đi, ta và phụ thân của con dưới cửu tuyền sẽ vĩnh viễn hận đứa con bất hiếu này. Hải nhi, không phải con giết mẫu thân đâu, bởi vì trong lúc trị độc thương cho con, nhất thời không biết sự lợi hại vô công đã luyện của bản thân đã tự làm tổn thương kinh mạch, mấy ngày này có thể nói là đã đối diện với bờ vực của cái chết, hôm nay lại gặp phải cường địch vây đánh, nếu không có đồ đệ là Lục Thiên Mai gắng sức chống địch thì bản thân đã chết từ lâu rồi, một chương của con chỉ là đánh trúng Lục Thiên Mai mà thôi. Hải nhi nếu con biết mười tám năm trước, ta và phụ thân của con chịu sự hành hạ tàn khốc của Thiên Kiếm Đàm, thì con sẽ cương quyết sống ở trên đời này, rửa nhục phục thù cho cha mẹ Huống chi hương hỏa của nhà họ Âu Dương là phải do con tiếp tục, "bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại". Hải nhi, con hãy đáp ứng cho lời ta, con không được chết. Hãy nghe lời ta, lập tức cùng Lý Xuân Hoa giao bái thiên địa, để lòng ta thanh thản ra đi.

Âu Dương Hải sắc mặt đau khổ lặng lẽ nhìn Đông Hậu Lâm Đại Ngọc

Lúc này Lý Xuân Hoa cũng đầy vui sào muộn hiện lên giữa lông mày.

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc khẽ thở dài một hơi... giọng nói rất thông khổ bi ai:

-Hải nhi chẳng lẽ con nhẫn tâm không đáp ứng nhu cầu của mẫu thân ư?

Âu Dương Hải bật khóc kêu:

-Mẫu thân! Con đồng ý... con...

Âu Dương Hải đến gần Lý Xuân Hoa, hai người song bái thiên địa và bái mẫu thân xong, lại bái nhau một bái xong rồi đứng dậy.

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc yếu ớt nói:

-Con yêu quý, ta rất vui mừng. Con ơi, chắc phụ thân của con cũng vui mừng lắm đây.

Âu Dương Hải nghe vậy, trong lòng thêm đau khổ vạn phần.

Lý Xuân Hoa nhìn Âu Dương Hải, định nói nhưng lại thôi, khẽ thở dài ai oán thê lương...

Đông Hậu Lâm Ngọc lại nói:

-Hải nhi, hình như ta cố gắng không còn bao lâu nữa, con đừng oán trách, ta... phải rời bỏ các con rồi... Hải nhi, ta nói cho con biết, Hồng Yên Tử Diêu Huân Muội chính là Bắc Quốc Tiên Cơ...

Sự bi thương, sâu thẳm lúc này của Âu Dương Hải khó mà hình dung được.

Cả núi Cửu Cung Sơn bao trùm một tầng mây sâu thẳm .

Rất lâu sau...

Lý Xuân Hoa đột nhiên nói:

-Âu Dương huynh, đây là sự an bài sắp xếp của trời, người chết thì không thể sống lại, chàng đừng khóc mà có hại cho thân thể...

Âu Dương Hải vẫn thẫn thờ nói:

-Chẳng lẽ số mạng của Âu Dương Hải lại khổ như vậy sao? Từ nhỏ phụ mẫu đã lìa xa, mất đi tình thương của mẹ, người dưỡng mẫu duy nhất nương tựa lại bị thảm sát, mà bây giờ mới biết người mẹ thân sinh mình còn sống, thì thân chết không dung tình cướp đi sinh mạng của người, sinh tử ly biệt... đây... đây chẳng lẽ chính là số mạng của Âu Dương Hải ư? Trời ơi... ông quá không công bằng ... Xuân Hoa... nàng bảo ta phải làm gì bây giờ...

Âu Dương Hải chẳng đợi nói xong đã khóc không thành tiếng

Lúc này Âu Dương Hải thực như đứt rời ruột gan từng đoạn

Lý Xuân Hoa nói:

-Âu Dương huynh, đừng khóc nữa, nên nghĩ cách báo mối huyết hải thâm cừu này mới là...

Âu Dương Hải trong lúc bi ai nghe vậy đôi mắt loé lên tia sáng kinh người đầy vẻ oán hận, tàn độc.

Chàng tự nói như nằm mơ. Phải... phải... ta phải báo thù... ta phải báo thù... ta muốn giết hết những người trong thiên hạ có thù với ta... ta phải giết sạch những kẻ giả nhân giả nghĩa... ha ha ha ha... ta tàn sát những kẻ ngăn cản ta báo thù... ha ha ha ha...

Nói xong ngẩng đầu cất một tràng cười sảng sặc...

Tiếng cười cực kỳ thê thảm, đau đớn tuyệt vọng...

Lý Xuân Hoa thấy chàng cười như điên cuồng, không khỏi kinh hãi, vội điểm vào hai huyệt đạo "Khí hải", "Thiên linh" của Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải hự lên một tiếng, cả thân người hôn mê ngất lịm đi.

Lý Xuân Hoa lo lắng cúi đầu nhìn chàng, chỉ thấy trên khuôn mặt anh tuấn của Âu Dương Hải cặp lông mày hơi nhíu lại, giữa ấn đường hiện lên sát khí dày đặc.

Nàng nghĩ thầm:

"E rằng từ nay về sau võ lâm phải vì chàng mà dẫn đến một cuộc tàn sát lớn. A! Mình không nghĩ cách cảm hóa chàng để cứu chàng ra khỏi cuộc chém giết này thì không được"

Âu Dương Hải đột nhiên mở mắt ra, lẳng lặng nhìn Lý Xuân Hoa đến xuất thần.

Lý Xuân Hoa thấy Âu Dương Hải bị mình điểm trúng hai nguyệt "Khí hải", "Thiên linh" mà có thể tạm thời tỉnh lại như vậy, nàng không khỏi kinh ngạc.

Lý Xuân Hoa hỏi:

-Âu Dương huynh hiện thời chàng cảm thấy thế nào?

Nguyên là Âu Dương Hải từ khi được Đông Hậu Lâm Đại Ngọc đem công lực chân nguyên toàn thân truyền cho chàng từ đó thể trạng chàng lúc nào cũng đang biến hoá, công lực dần dần gia tăng, hai huyết "Nhâm Đốc" sớm đã được đả thông, mỗi một lần chiến đấu nội lực gia tăng lên rất nhiều, khi Lý Xuân Hoa điểm trúng hai nguyệt "Khí hải", "Thiên linh" của chàng, nhất thời vì bị thương quá độ, khí quyết bị ngăn trở mà hôn mê đi, nhưng nội lực vô cùng tiềm phục ở đan điền lập tức hóa thành luồng nhiệt khí từ từ bốc lên, làm phá tan những khí huyết bế tắc, cho nên Âu Dương Hải mới trong thời gian ngắn đã lập tức tỉnh lại.

Trong sơn động phủ đầy mây sâu mù thăm, hai người đứng lặng im không nói.

Tĩnh lặng.

Tất cả đều yên lặng tĩnh mịch.

Thình lình.

Một tiếng chim đêm kêu quang quác, làm thức tỉnh con người.

Thiếu một đoạn, cần check với truyện

Lý Xuân Hồng giật mình, hét lên một tiếng, tay phải trầm xuống vỗ vào huyết "mệnh môn" của Lục Thiên Mai.

Lục Thiên Mai kinh ngạc Lý Xuân Hồng trong khi thụ chế lại có thể phản kích nhanh, nàng lắc vai lùi lại bốn, năm thước.

Lý Xuân Hồng đánh ra liên hoàn ảnh chương, chương ảnh phiêu phiêu, trong nháy mắt đánh ra chín chương.

Lục Thiên Mai mấy lần bị đánh cho phải né trên né dưới, trong lòng giận dữ cao độ, mày liễu dựng ngược, nên không tránh né nữa, trầm giọng quát lên một tiếng.

Song chưởng đánh thốc ra thẳng vào ngay giữa chưởng ảnh của Lý Xuân Hồng.

Hai luồng cường kinh chưởng lực tiếp chạm, không khí lay động rồi cuốn lên thành gió.

Lý Xuân Hồng té lùi năm, sáu bước mặt tái xanh. Lục Thiên Mai đứng nguyên chỗ cũ không nhúc nhích miệng phun ra một bùm máu tươi rồi ngồi bệt xuống đất.

Luận công lực mà nói thì Lý Xuân Hồng hãy

Thiếu

trị vết độc thương cho người mà không tiếc rẻ truyền hết nội lực cho người, vì người mà bà ta đã hi sinh tính mạng quý báu, ngày hôm nay mới chết thì thể hãy còn chưa lạnh, người lại còn dám ra đây... người nói, người nói, người hãy còn là người không? Người thật sự không bằng chó heo...

Những tiếng nói phía sau trở thành tiếng ghen ngào xúc động.

Lúc này Âu Dương Hải xấu hổ quá, chỉ mong trên mặt đất có lỗ để mà chui xuống.

Lý Xuân Hồng đã rơi rơi nước mắt thảm thiết nói:

-Âu Dương Hải, huynh có biết lúc huynh đi khỏi thì huynh đệ Thanh Đạo Minh chúng ta đã gặp những tai họa nào không... chết... chết, mà huynh và tỷ tỷ ta lại ở đây.

Nói đến đây, nước mắt như mưa, khóc không thành tiếng.

Lý Xuân Hồng lúc này ruột gan đau thắt, nên biết rằng nàng đối với Âu Dương Hải kính mộ sâu sắc đến cỡ nào, mà bây giờ giấc mộng đẹp của nàng đã như khói mây tiêu tan mất hết...

Âu Dương Hải nói:

-Ta... ta... nàng nghe ta...

Lý Xuân Hồng lạnh lùng nói:

-Hừ! Có chuyện gì đáng nói nữa...

Lục Thiên Mai nói:

-Chẳng lẽ chuyện này còn cho người biện giải hay sao? Hừ, may mà người hãy còn tự xưng là người hiệp nghĩa!

Âu Dương Hải lúc này như có hàng vạn mũi kim đâm vào lòng, mặt trở nên tái nhợt, không dám nói tiếng nào, chỉ hận khôngodon thổ quách cho rồi.

Toàn thân Âu Dương Hải run rẩy, cúi đầu xuống hai mắt tuôn trào hai hàng lệ.

Lý Xuân Hồng thấy vẻ đau buồn của chàng, vô cùng đáng thương, trong lòng cảm thấy bất nhẫn, miệng lạnh lùng nói:

-Khóc! Hừ, nam tử khóc có thể giải quyết được sự việc không?

Không biết Lý Xuân Hoa đã tỉnh dậy từ lúc nào, nàng vụt xuất hiện, quì gối xuống đất, vừa khóc vừa nói:

-Lục cô nương, Hồng muội, tất cả do ta không tốt, xin mọi người đừng trách móc chàng nữa... Chàng không có tội gì... do ta đã hại chàng... do ta không tốt... các người giết ta đi... các người giết ta đi...

Âu Dương Hải ghen ngào nói:

-Xuân Hoa... nàng không có lỗi... nàng không có lỗi... tất cả là do ta.

Lý Xuân Hồng và Lục Thiên Mai thấy tình cảnh như vậy, dù là lòng dạ sắt đá, cũng nguôi đi một nửa, ai nấy đều cất tiếng thở dài buồn bã.

Đột nhiên Âu Dương Hải đẩy Lý Xuân Hoa ra đưa tay lau vết máu trên khoé miệng, cầm đầu chạy về phía đông.

Lý Xuân Hoa kêu lớn một tiếng, cũng vội vã đuổi theo.

Trong nháy mắt, bóng hai người đã biến mất trong màn đêm.

Lý Xuân Hồng và Lục Thiên Mai đưa mắt nhìn theo bóng hai người biến mất dần nơi góc núi, rồi lại nhìn nhau, ai nấy đều thở dài một tiếng rồi mỗi người đi một ngã.

Một lát sau Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa quay trở lại thần thái thảnh thơi. Gió lạnh sao tàn. Lúc này trên đỉnh Cửu Cung Sơn lại trở về sự im lặng tĩnh mịch vốn có...

Trái đất trở nên hoang vu lạnh lẽo ...

*

* *

Qua một ngày, ánh tàn dương phủ chiếu khắp mặt đất, ánh xạ lên một thế giới hoàng kim.

Tại Cửu Cung Sơn bên bờ Thiên Kiếm Đàm. Trời không chút gió, trăm hoa nở im lìm, một không gian lặng lẽ.

Mặt đầm Thiên Kiếm Đàm mấy mươi dặm, nước xanh ngắt phẳng lặng, thủy quang trong vắt, phản chiếu ánh tà dương như trăm ngàn dải lụa vàng, xa xa nơi chân trời những cánh chim tung cánh bay lượn.

Yên tĩnh.

Tất cả đều im lìm, tĩnh lặng.

Bên bờ đầm lạnh lẽo, có một nam và nữ đang đứng, sau lưng hai người, trên mặt đất là một cỗ quan tài sơn màu đỏ sậm, phía trước linh tiền có bày một ít đồ cúng, lư hương đồng có cắm một nén nhang.

Hương khói thoang thoảng bốc lên không.

Họ chính là Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa, lúc này ruột gan rối bời vì vừa mới mất mẹ, trong quan tài chính là vị hào hùng võ lâm giang hồ Đông Hậu Lâm Đại Ngọc.

Lúc này họ đứng trầm tư nhớ lại chuyện cũ.

Đột nhiên, trong rừng hoa mai có một bóng đen bay ra, bắn vút tới trước linh cửu Lâm Đại Ngọc, đầu tiên là sừng sốt, sau đó là toàn thân run lẩy bẩy, trong hai khoé mắt tuôn rơi những giọt lệ to bằng hạt đậu, khoé miệng khê giật giật, hiển nhiên nội tâm cực kỳ xúc động.

Âu Dương Hải vụt ngẩng đầu lên chàng nhoáng trông thấy người vừa đến. Trong lòng kinh hãi vô cùng. Với khinh công vừa đến ngay sau lưng mình, mà mình không hề phát giác ra này. Võ lâm khó tìm người thứ hai.

Khi chàng thấy rõ người này, lòng càng thêm kinh hãi, liên tưởng đến, mối huyết hải thâm thù, huyết mạch như muốn đứt tung, chàng quát lớn:

-Cô Lô Thiên Tôn đừng có giả bộ từ bi nữa. Âu Dương Hải đợi người đã lâu, hãy còn không mau nộp mạng ra đây...

Song chưởng vung lên hai luồng chỉ phong mạnh mẽ tuyệt luân, chưởng kinh rít gió như sấm rền, đánh thẳng vào Cô Lô Thiên Tôn.

Cô Lô Thiên Tôn không dám xem thường Âu Dương Hải, hai tay áo phát ra một luồng chưởng lực bảo vệ thân mình, né vội sang bên tay tránh khỏi một đòn đánh trực diện.

Chưởng lực của họ vừa tiếp chạm, chỉ nghe bùng một tiếng, chu vi khoảng ba trượng xung quanh cát sỏi bay tứ tung.

Âu Dương Hải gầm lên một tiếng song chưởng biến hóa thành chưởng ảnh đầy trời nhắm Cô Lô Thiên Tôn liên tiếp đánh ra tám chưởng, điểm ra ba chỉ phóng một đá, chiêu nào chiêu nấy nhằm nơi hiểm yếu mà đánh.

Chân chưa chạm đất mà Tử Vi Kiếm đã rút ra khỏi vỏ.

Một chiêu "Phân Quang Tróc Ảnh", kiếm quang đầy trời, bóng kiếm loang loáng như điện, đâm thẳng vào Cô Lô Thiên Tôn.

Cô Lô Thiên Tôn bị Âu Dương Hải đánh một trận ào ạt, làm hấn nổi xung lên, hú lên một tiếng, ngón vô danh tay tả xia vào Âu Dương Hải.

Lý Xuân Hoa đứng bên ngoài hô lên:

-Cẩn thận "Băng Tâm Chỉ"...

Âu Dương Hải biết "Băng Tâm Chỉ" của hấn vô cùng lợi hại, chàng lách người né thê đánh, Tử Vi Kiếm sử dụng một chiêu "Lăng Dũng Thiên Lý" kiếm quang như sóng lớn vỗ bờ chém tới cổ tay địch thủ

Một chiêu kiếm này cũng là chiêu từ trong Độc Kiếm Ma võ công bí kíp lãnh ngộ ra, chính trong lúc xuất kiếm, ngay cả chàng cũng không biết có bao nhiêu uy lực trong đó.

Kiếm khí như cầu vòng bắn vọt đi, một bức màn kiếm vây kín thân mình của Cô Lô Thiên Tôn.

Cô Lô Thiên Tôn vô cùng kinh hãi, hấn không ngờ chỉ sau một ngày mà võ công của Âu Dương Hải tăng tiến rất nhiều, có thể xuất ra chiêu kiếm kỳ dị này.

Thân mình Cô Lô Thiên Tôn thoăn thoắt ẩn hiện liên tục, chỉ nghe "soạt" một tiếng thân mình hấn tuy đã xuyên qua kiếm ảnh đầy trời, nhưng bộ áo khinh trang đã bị Tử Vi Kiếm vạch một lỗ rách dài.

Đột nhiên Cô Lô Thiên Tôn ngẩng đầu cười sằng sặc.

Tiếng cười oang oang điếc tai, hiển nhiên là do trong lúc giận dữ cực điểm mà phát ra.

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa thấy vậy mặt biến sắc, họ ngầm hiểu Cô Lô Thiên Tôn sau tràng cười này sẽ có cái gì nữa đây.

Tiếng cười đột nhiên ngưng lại...

Hai con mắt của Cô Lô Thiên Tôn bắn ra tia hung quang tàn khốc, cay độc, gian hiểm, chăm chú nhìn thẳng vào Âu Dương Hải

Âu Dương Hải hai mắt nhìn mũi kiếm, sử dụng thế "Vạn Lưu Qui Tông" kiếm thức, tay bắt kiếm quyết, thân và kiếm hợp nhất đối diện thẳng với Cô Lô Thiên Tôn.

Trong chớp mắt, kiếm khí bắn vọt ra năm thước, kiếm quang toả sáng khắp xung quanh.

Lý Xuân Hoa cũng lẹ làng rút trường kiếm.

Chỉ chốc lát, bên bờ Thiên Kiếm Đàm này vốn bình thường yên tĩnh, bỗng chốc phủ lên một bầu không khí khản trương, ghê rợn...

Cô Lô Thiên Tôn nhìn Âu Dương Hải thủ thế, trong mắt ánh lên tia sáng kỳ dị, lùi lại một bước, rồi bước sang bên hữu hai bước. Hấn nhìn Âu Dương Hải chăm chú một hồi, lại di chuyển thân mình.

Cô Lô Thiên Tôn trù trù mà vẫn chưa phát động thế công như vậy hiển nhiên là hấn bị một chiêu thức một vị của Âu Dương Hải làm cho hấn bị e dè.

Âu Dương Hải cũng thấy hấn liên tiếp di động vị trí, nhưng mỗi bước chân đều hàm ẩn huyền cơ vô cùng, đó là hấn chọn vị trí có lợi nhất.

Âu Dương Hải kinh thảm, bước chân cũng từ từ di động phía sau, sau cùng đứng xéo trước mặt Cô Lô Thiên Tôn.

Cô Lô Thiên Tôn đứng nguyên chỗ cũ, không nhúc nhích, hai mắt bất động nhìn chàng chăm chú.

Lý Xuân Hoa ngừng thở, im lặng quan sát cuộc đấu sinh tử lập tức sẽ xảy ra!

Tim nàng đập thành thịch.

Hồi lâu...

Qua thời gian uống cạn một ấm trà, hai người vẫn giữ nguyên vị trí, không có một động tác nào.

Một hồi lâu nữa...

Cô Lô Thiên Tôn phát ra tràng cười sằng sặc.

Nhưng lòng Âu Dương Hải vẫn lặng như nước, không hề chớp mắt lần nào, không hề có một cử động.

Cô Lô Thiên Tôn cười và nói:

-Âu Dương Hải lúc này người đã trúng "Huyền Âm Độc Khí" của lão phu rồi... Không đến ba khắc nữa thì huyết mạch toàn thân của người sẽ đông lại hết, thân thể bị lạnh mà chết... ha ha ha...

Thanh âm chứa dứt...

Âu Dương Hải nghe nói thoáng kinh ngạc chợt cảm thấy một luồng gió lạnh cực kỳ âm hàn ập đến...

Âu Dương Hải trợn mắt, gầm lên một tiếng Tử Vi Kiếm trong tay hoá thành ngàn lưỡi kiếm, kiếm khí như sóng vỗ bờ, thế mạnh bất khả đương, cuộn thẳng đến Cô Lô Thiên Tôn.

Lý Xuân Hoa đồng thời hét một tiếng, đâm ra một kiếm như chớp giật...

Nhất thời tại đương trường kiếm khí bắn vọt ra như cầu vồng, đan xéo nhau như những tia lửa điện trong không trung loang loáng chói mắt, uy trấn sơn hà.

Cô Lô Thiên Tôn cười nhạt, song chưởng hoá thành chưởng ảnh đầy trời, một chưởng lực mạnh mẽ kèm theo luồng kinh đạo âm nhu, đón kiếm quang lao thẳng tới,

Trong nháy mắt ba người trên đương trường đã đấu sáu mươi mấy chiêu, Cô Lô Thiên Tôn không muốn kéo dài cuộc chiến nên mỗi lúc một cay độc hiểm ác hơn.

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa hai người kiệt lực ứng phó, dần dần trở thành thế bằng nhau.

Lúc này ngoài rừng mai đột nhiên vang lên một tiếng hú dài dằng dặc, nội khí cực kỳ sung mãn. Cô Lô Thiên Tôn cười hà hà nói:

-Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa, hôm nay các người đừng hòng thoát khỏi đây một bước... ha ha...

Lý Xuân Hoa vừa nghe tiếng hú, thâm ngạc nhiên, nghe Cô Lô Thiên Tôn nói như vậy, trong bụng rất lo lắng, điều này làm cho tâm khí phù động, bộ pháp đã hơi loạn.

Nên biết rằng Cô Lô Thiên Tôn rất xảo quyết, vừa nghe tiếng hú, không biết là bạn hay là thù, nhưng tóm lại là một cao thủ tuyệt đỉnh, do đánh lâu mà vẫn không hạ được địch nhân nên lập tức sinh kế độc, thâm biết rằng hạ một trong hai người không phải chuyện dễ nên dùng kế khích tướng. Lý Xuân Hoa nào có biết, trong lòng đã lo, kiếm pháp hơi loạn.

Cô Lô Thiên Tôn đâu chịu bỏ qua cơ hội tốt, mỉm cười nham hiểm song chưởng khẽ giương lên, từ trên không phát xuống một cái.

Chỉ nghe tiếng hự, thân mình lắc lư một chập, lùi lại ba bước.

Cánh tay phải của Lý Xuân Hoa xụi xuống trường kiếm rớt xuống đất, mặt trắng bệch như giấy, không một chút huyết sắc nào.

Âu Dương Hải thấy Lý Xuân Hoa bị trọng thương vừa lo lắng vừa giận dữ lẫn lộn, gầm lên một tiếng đốc hết sức lực toàn thân lao vào tấn công Cô Lâu Thiên Tôn.

Cô Lâu Thiên Tôn độc chiêu phóng ra, kinh phong như sóng dữ trào bờ, lực đạo lớn mạnh tuyệt luân nghênh đón kiếm khí đầy trời.

Một chiêu được tung ra, một chiêu khác tiếp tục phóng ra mấy luồng kinh khí, giống như dòng suối, hình thành dòng khí lưu cực lớn.

Âu Dương Hải hừ lên một tiếng, tay tả một chiêu "Hải Đê Trầm Lôi" phóng ra, hữu kiếm chắn xuất cả ngàn đợt kiếm khí, kiếm quang lưu động loang loáng.

Tiếng "Chát", "Chát" vang lên như tiếng pháo nổ liên châu.

Âu Dương Hải hự một tiếng...

Thân hình của chàng bay về phía sau, té lăn ra ngoài hai trượng, trường kiếm rơi xuống đất, mặt tái xanh, trên đầu vã mồ hôi. Nguyên là chàng đốc toàn bộ lực tấn công lần này hình như bị phản chấn trở lại, kinh đạo cú đánh của chàng nặng đến mấy ngàn cân, sức phản chấn còn hơn cả ngàn cân, Âu Dương Hải bị chấn động đến nỗi khí huyết nhộn nhạo khớp xương cổ tay đau như muốn gãy.

Cô Lâu Thiên Tôn cũng té lùi năm sáu bước hình như đã bị nội thương không phải là nhẹ, toàn thân khẽ run lên.

Đột nhiên một tiếng hú vang tới, chỗ tiếng hú cất lên còn ở ngoài nửa dặm và truyền tới thẳng một mạch.

Cô Lâu Thiên Tôn tung mình tới, cười lạnh lùng nói:

-Âu Dương Hải lần này ngươi chết chắc rồi! Hê hê...

Âu Dương Hải lượm Tử Vi Kiếm lên quát lớn:

-Lão thất phu xem thử ngươi có bao nhiêu vây đẳng, hôm nay ta phải lấy mạng ngươi trong Thiên Kiếm Đàm này.

Tử Vi Kiếm tay phải phát ra luồng kiếm khí tím ngát...

Cô Lâu Thiên Tôn cười nhẹ, song chiêu múa lên nửa vòng, từ từ đẩy ra tựa hồ như không có một âm thanh nào phát ra.

"Ầm" một tiếng cực lớn thân mình Cô Lâu Thiên Tôn lắc lư. Âu Dương Hải loạn choạng lùi lại ba bước.

Cánh tay cầm kiếm thùng xuống khoé miệng rỉ máu tươi.

Đột nhiên trên không trung vang lên tiếng cười khanh khách như chuông kêu lanh lanh.

Bóng đỏ vụt chớp... trên đương trường xuất hiện thêm một nữ nhân áo đỏ.

Cô Lâu Thiên Tôn thấy người này thất kinh lùi lại một bước.

Người này chính là Dao Trì Ma Nữ Lâm Nguyệt Hồng, cười khanh khách nói:

-Một chiêu "Lưỡng Cực Huyền Nghi" giỏi thật. Xem ra so với mười tám năm trước còn tinh tiến hơn nhiều, không ngờ mười tám năm sau ngươi lại cố ý dùng để đánh một thiếu niên hậu bối! Ha Ha Ha...

Cô Lô Thiên Tôn cười nói:

-Đâu dám! Đâu dám! Chắc Dao Trì nữ hiệp cũng nên thử một chút xem sao...

Trong lúc nói hai mắt bắn ra một đạo hung quang, song chưởng không ngừng xoay chuyển vũ động, hai đạo vô hình chưởng kinh phóng ra như điện.

Thân hình Dao Trì Nữ như bóng ma, không thấy bất cứ sự ra thế cử bộ nào, mà đã chuyển đến bên người Cô Lô Thiên Tôn, thủ chỉ xoay chuyển từ một góc độ cực kỳ ảo diệu đã bầu trúng cổ tay của Cô Lô Thiên Tôn.

Cô Lô Thiên Tôn hơi bất thần, hần cảm thấy uyển mạch có vẻ tê dại, huyền môn đã bị Dao Trì bầu trúng rồi.

Cô Lô Thiên Tôn hừ lên một tiếng năm ngón tay lật lại, cũng chụp được uyển mạch môn, tay hữu của Dao Trì Ma Nữ.

Dao Trì Ma Nữ Lâm Nguyệt Hồng cười khanh khách nói:

-Cô Lô Thiên Tôn Ta chỉ cần vận dụng nội công là có thể bứt đứt tâm mạch của ngươi!

Cô Lô Thiên Tôn lạnh lùng cười nói:

-Ngươi khoan hãy vội đắc ý, chắc ngươi cũng biết uy lực của chất độc "Địa Âm Huyền Quán Quân" rồi chứ! Chỉ cần ta khẽ búng ngón tay một cái thì ngươi đừng có mong sống sót!

Âu Dương Hải đứng một bên thấy vậy cũng run người, thầm nghĩ, võ lâm ngày nay ai cũng xảo huyết gian trá, võ công càng cao thì người đó càng hung hãn tàn độc.

Dao Trì Ma Nữ phát ra giọng nói lạnh lẽo:

-Cô Lô Thiên Tôn giả sử ta muốn lấy cái mạng già của ngươi, trừ một mối họa lớn cho thiên hạ thì sao?

Cô Lô Thiên Tôn cười hề hề nói:

-Hôm nay Cô Lô Thiên Tôn này có thể đường đường đổi một mạng với Dao Trì nữ hiệp cũng đáng... Chỉ sợ ngươi không dám.

Dao Trì Ma Nữ hừ một tiếng, nói:

-Ngươi dám khẳng định ta không dám ư?

Nói xong liền vận kinh lực bầu chặt

Cô Lô Thiên Tôn đâu chịu để mất tiên cơ, cũng lập tức phát xuất nội kinh.

Hai người không hẹn mà nội lực đồng thời xuất thủ, đôi bên đều cảm thấy mệnh môn bị siết chặt như bị kẹp bằng kim sắt, cả hai đều cố gắng không cho đối phương nắm chặt mệnh môn.

Dao Trì Ma Nữ hừ một tiếng, một ngón tay mang theo kinh phong diễm nhanh vào huyết "Khí hải", "Huyền cơ" của Cô Lô Thiên Tôn.

Năm ngón tay của Cô Lâu Thiên Tôn như móc câu lật lại ngăn thế phản công, năm ngón tay đánh nhanh liên hoàn đánh ra chín chiêu...

Trong chốc lát hai người đã triển khai trận quyết đấu sinh tử...

Hai người càng đánh càng mau, họ vội vã cướp lấy tiên cơ.

Chỉ thấy chưởng ảnh phiêu phiêu, chỉ phong rít gió.

Chiêu nào chiêu nấy đều nhằm vào yếu huyệt của đối phương.

Nên biết rằng đánh xáp la cà ở vị trí gần thì nguy hiểm tăng lên rất nhiều, chỉ trong khoảng cách một ly thôi cũng có thể chết như chơi, Âu Dương Hải đứng xem cũng thấy kinh hãi vạn phần.

Bỗng nghe "Bốp" một tiếng chưởng ảnh thâu lại.

Dao Trì Ma Nữ và Cô Lâu Thiên Tôn vẫn bầu chặt mạch môn của đối phương, và còn một tay thì dán chặt, không một cử động nào. Từ bên ngoài nhìn vào chỉ thấy họ cùng nhau giao thủ mà thần thái rất ung dung, thực ra lúc này họ dùng nội lực thiết cao để phân thắng bại, sinh tử tồn vong, tất cả chỉ trong nháy mắt.

Dao Trì Ma Nữ cười nói:

-Cô Lâu Thiên Tôn nếu lúc này có một người khác tới cho ngươi một kiếm thì sao? Ngươi nghĩ thế nào?

Cô Lâu Thiên Tôn cười nhạt nói:

-Ta chỉ có một câu... hà hà... hà hà, ngươi có chắc là ngươi sống nổi không? Hà hà... Dao Trì Ma Nữ nghe ngạc nhiên, vốn bà ta nói câu đó vốn nhắc Âu Dương Hải hoặc Lý Xuân Hoa ở bên cạnh không nên bỏ qua cơ hội này, chỉ cần một nhát kiếm là Cô Lâu Thiên Tôn bỏ mạng, ai ngờ hần hỏi lại câu này có dụng ý gì.

Dao Trì Ma Nữ hỏi:

-Chẳng lẽ ngươi hãy còn có trợ thủ?

Cô Lâu Thiên Tôn cười ha hả nói:

-Tuy ta không có trợ thủ nhưng Âu Dương Hải sau khi giết ta rồi hần lại thả nguyên hung Dao Trì Ma Nữ giết hại phụ thân hần là Âu Dương Kiệt hay sao?

Dao Trì Ma Nữ mắng thâm:

"Đúng là thủ đoạn đê tiện!"

Đoạn quát lớn:

-Cô Lâu Thiên Tôn ngươi đừng mong gấp than bỏ lửa tay người, nợ máu mười tám năm trước tự nhiên sẽ có người thanh toán với ngươi.

Tự nhiên đôi mắt Cô Lâu Thiên Tôn loé lên tia oán độc nói:

-Dao Trì Ma Nữ những việc ngươi làm thì tự ngươi biết lấy, hà tất phải nói nhiều với ta làm gì?

Dao Trì Ma Nữ cười nhạt nói:

-Chắc ngươi cũng không dám nhận cái nhục đó.

Âu Dương Hải nhìn hai người, nói:

-Cô Lô Thiên Tôn nghe đây, cuối cùng sẽ có một ngày ta sẽ giết chết ngươi.

Cô Lô Thiên Tôn cười nói:

-Hay lắm! Âu Dương Hải, ta và Dao Trì Ma Nữ đang đợi ngươi đây. Âu Dương Hải trầm nghĩ:

"Thật là xảo quyệt, hắn lại còn lôi cả Dao Trì Ma Nữ vào nữa".

Chàng lạnh lùng nói:

-Cô Lô Thiên Tôn ta chỉ nói với ngươi.

Bỗng nghe giọng nói của Dao Trì Ma Nữ:

-Cô Lô Thiên Tôn, có nghe không, người ta chỉ nói với ngươi đó.

Cô Lô Thiên Tôn nói:

-Được! Được! Được, Cô Lô Thiên Tôn này ngày khác sẽ nhất định phục bồi.

Âu Dương Hải hừ một tiếng, nói:

-Dao Trì Ma Nữ Lâm Nguyệt Hồng bà khoan vội đắc ý, sẽ có lúc ta tính sổ với bà.

Bỗng nhiên lúc đó một tiếng hú vang lên.

Tiếp đó, một tràng cười khanh khách và một giọng nói:

-Cô Lô Thiên Tôn, tưởng đi đâu, hoá ra lại ở đây.

Tiếng xuất người hiện, một bóng áo trắng lướt tới như sao sa.

Lý Xuân Hoa kinh hãi kêu lên:

-Bắc Quốc Tiên Cơ.

Bắc Quốc Tiên Cơ đảo mắt nhìn mọi người một vòng cười nói:

-Ái chà! Sao các ngươi thân mật thế này!

Bỗng nghe tiếng quát lại:

-Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội, nộp mạng ra đây...

Kiểm khí trên không trung xé gió bổ xuống đầu.

Âu Dương Hải cả người và kiếm lao nhanh đến.

Bắc Quốc Tiên Cơ thấy Âu Dương Hải không dám khinh địch, tay áo phất lên hai luồng kinh lực bay thẳng đến Âu Dương Hải.

Trong làn kiếm quang, Âu Dương Hải từ không trung bay lên bảy thước tránh khỏi chương kinh đánh tới, kiếm hoá thành muôn ngàn chấm sao đổ xuống.

Mọi người trên đương trường đều kêu lên tuyệt diệu.

Bắc Quốc Tiên Cơ thất kinh, vội đảo người sang một bên để tránh né.

Âu Dương Hải hú một tiếng, chân không chạm đất thân mình đã phóng mình tới sát Tiên Cơ.

Bắc Quốc Tiên Cơ kinh hãi vô cùng không ngờ Âu Dương Hải nhanh lẹ đến vậy.

Lúc đó kiếm khí từ bốn thước đã phóng tới.

Bắc Quốc Tiên Cơ không thể tránh né, vận tập công lực toàn phần, song chưởng vung lên, hai cuồng đạo kinh phong cực kỳ mãnh liệt hướng thẳng tới kiếm khí.

"Chát chát chát" liên tiếp vang như tiếng pháo nổ.

Bắc Quốc Tiên Cơ hự một tiếng, thân mình lắc lư lùi lại năm sáu bước, trước ngực phun máu đỏ, hồ khâu hai bàn tay toạc ra mặt trắng bệch như giấy.

Thân hình của Âu Dương Hải cũng lao lùi lại ba bước rồi phun ra một bùm máu tươi, ngổ bệt xuống đất.

Lý Xuân Hoa kinh ngạc lao đến dìu Âu Dương Hải và, nói:

-Âu Dương Hải... huynh sao vậy?

Âu Dương Hải dựa vào người Lý Xuân Hoa, khế lau vết máu trên khoé miệng, và nói:

-Xuân Hoa, đừng lo...

Miệng tuy nói đừng lo, nhưng lại phun ra thêm một bùm máu tươi nữa.

Bỗng nghe Âu Dương Hải hét lên một tiếng, nói:

-Diêu Huân Muội... chạy đi đâu! Để cái mạng lại đây...

Thân mình Âu Dương Hải lao như mũi tên bắn...

Hóa ra Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội trong lúc Lý Xuân Hoa khế nói, khế lắc vai, tung người đi ra ngoài mười mấy trượng thật nhanh. Âu Dương Hải tung mình nhảy lên không người và kiếm hợp nhất, chỉ thấy kiếm quang lưu động, Tử Vi Kiếm phát ra tia sáng chói lọi như con linh xà quấy lộn quần lấy các yếu huyết trên người Hồng Yến Tử.

Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội cảm thấy một luồng hàn khí đang áp đến, vô cùng kinh hãi thân mình nhảy ngoài ba trượng.

Đôi mắt Hồng Yến Tử loé lên tia hung quang tàn khốc, giận dữ nói:

-Âu Dương Hải ngươi bức ngươi như vậy chẳng lẽ Hồng Yến Tử này lại sợ người hay sao? Bôn Tiên Cơ hôm nay phải phân thây ngươi làm muôn mảnh mới hả dạ.

Âu Dương Hải quát lớn:

-Hôm nay ta không giết được ngươi bên bờ Thiên Đàm Kiếm này thì ta không phải họ Âu Dương.

Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội đột nhiên ngẩng đầu phát ra tiếng cười quái dị...

Cùng lúc đó bà ta lao đến bên người Âu Dương Hải mười ngón tay như mười luồng chỉ phong mau lẹ tuyệt luân bay vút tới, trông như thiên la địa võng, phân kích yếu huyết toàn thân của Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải liền tung ra chiêu "Phản Phác Qui Chân" trong "Hải lưu Chân Kinh" tả chưởng múa lên một đạo kinh khí dày đặc, Tử Vi Kiếm thượng thừa của Độc Kiếm Ma, trường kiếm hoá thành bốn năm lưỡi kiếm nhất tề đâm vào chỉ kinh phóng tới.

Lập tức mười luồng chỉ của Diêu Huân Muội bắn ra đều tan biến.

Hồng Yên Tử Diêu Huân Muội đánh không trúng, lắc vai một cái, tung mình lao lao tới như hình với bóng, một trận cuồng phong từ song chưởng phóng ra, đánh vào Âu Dương Hải.

Bắc Quốc Tiên Cơ dốc sức toàn thân tấn công vào kinh lực rít gió như sấm nổ, mạnh như núi băng tan vỡ, như nước sông phá bờ đê. Uy lực đến nỗi đủ làm phong vân biến sắc.

Âu Dương Hải hơi biến sắc quát lớn một tiếng Tử Vi Kiếm quay tít trên không trung, kiếm ảnh quét xuống như mưa rào, uy chấn sơn hà. Thế như lấp sông lấp biển, huy kiếm tựa như cầu vòng, kiếm phong như điện chớp, một mặt yểm trợ thân mình, một mặt khéo léo chui lách vào giữa chưởng phong.

Trong chớp mắt, chưởng phong của Hồng Yên Tử Diêu Huân Muội phát ra hình như bị chìm ngập vào luồng kinh khí liên miên, biến mất không còn tung tích gì, thật là ảo diệu vô cùng.

Âu Dương Hải không đợi đối phương biến thế, Tử Vi Kiếm cuốn thành một luồng sấm, đâm thẳng đến.

Cao thủ giao đấu chỉ trong cái giờ tay nhắc nhân cũng đều ngấp nghé bờ vực cái chết.

Nhất kiếm này xuất ra cực kỳ nhanh, kỳ dị, biến hoá, cay độc vô cùng.

Hồng Yên Tử Diêu Huân Muội đầu dám đương, chân trái khẽ huơ một vòng, cả thân hình khéo léo dạt đi sáu thước.

Âu Dương Hải cướp được tiên cơ, lạnh lùng quát một tiếng, một chiêu "Câu Mạng Nhiếp Hồn" cả người và kiếm thành một đạo cầu vòng bay lên không trung rồi bắn tới.

Hồng Yên Tử Diêu Huân Muội đã thất thế một lần, liền biết rằng lợi hại, đầu hơi nghiêng, tả chưởng đánh thốc ra, hữu chưởng vung lên, hai luồng kinh phong rít gió, như sấm chớp cuộn đến, thân mình mượn thế bay ra ngoài một trượng.

Hồng Yên Tử Diêu Huân Muội và Âu Dương Hải thật là một cặp kình địch, mỗi người đều hò hét vang lừng, đồng thời tung mình tiến lên, tuyệt chiêu hiểm ác được tung ra liên miên.

Chỉ đâm, chưởng phóng, cước đá, kiếm chém!

Thân hình hai người phiêu động, kỳ chiêu như cuồng phong mưa bão tấn công ào ạt.

Hai người đều là cao thủ hạng nhất đương thời một người đã học nửa bộ "Hải Lưu Chân Kinh", một người đã học kiếm pháp vô địch của Độc Ma Kiếm, mỗi người có một sở trường sở đoản riêng, thật là kỳ phùng địch thủ, tương ngộ lương tài.

Công lực của họ hơn kém nhau chẳng bao nhiêu, trận đấu toàn lực này, có thể nói là trận thảm đấu kinh tâm động phách, nhất thời khó phân kẻ thắng người bại.

Âu Dương Hải từ khi biết Bắc Quốc Tiên Cơ chính là Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội, lại nghe Công Tôn Lạp nói Hồng Yến Tử là đầu mối tai hại dẫn đến các phái mười tám năm trước vây đánh vợ chồng Âu Dương Kiệt, chàng thề báo mối huyết thù, hôm nay gặp được kẻ thù nào có dễ bỏ qua, kiếm thuật đánh ra nhằm đưa Diêu Huân Muội vào chỗ chết.

Về mặt công lực, Âu Dương Hải tuy gặp kỳ duyên, tập được tuyệt kỹ kiếm thuật, nhưng bất quá trong thời gian ngắn ngủi, đương nhiên những tuyệt học cực kỳ thâm bát thì không thể ứng dụng thuần thục khéo léo được, mà đối thủ lại là người vang danh võ lâm từ mấy mươi năm trước, danh liệt vào một trong võ lâm ngũ kỳ, cho nên tuy Âu Dương Hải có binh khí tuyệt thế là Tử Vi Kiếm tương trợ, nhưng trong lúc nhất thời chỉ có thể đầu ngang ngựa.

Nhưng Âu Dương Hải càng đấu càng hăng, đột nhiên chàng phát ra tiếng hú dài chói tai, chấn động tầng mây.

Tử Vi Kiếm trong tay phóng ra hai đạo kiếm khí, rít lên tiếng lạ chói tai bay thẳng đến Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội.

Thế kiếm nhanh cực kỳ, thật là thiên cổ hiếm thấy.

Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội kinh hãi, không ngờ thế kiếm của Âu Dương Hải lại đột ngột bất ngờ bắn tới như vậy, song chưởng bà ta cùng vung lên, ngưng vận công lực toàn thân liên tục phát ra sáu luồng kinh khí.

Một loạt tiếng "Chát! Chát! Chát" vang lên.

Hai luồng kinh khí của Âu Dương Hải bị chưởng kinh thâm hậu của Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội đánh lùi.

Một tiếng hú làm chấn động lòng người... Tử Vi Kiếm trong tay Âu Dương Hải lại hoa lên trùng trùng điệp điệp, như nước sông trút xuống, liên miên không dứt.

Trong kiếm ảnh mênh mang, Tử Vi Kiếm bắn ra sáu luồng khí sắc bén khôn tả, mang theo hơi gió lạnh buốt tới xương.

Khắp quanh người Âu Dương Hải được vây bọc kiếm quang loang loáng, hàn quang nhấp nháy như tia lửa điện, từ bốn phía bắn tới, kỳ ảo khó lường tất cả đều nhắm vào thân người Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội.

Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội biết rõ chiêu này lợi hại, song chưởng phóng ra liên hồi, cuộn lực thành từng đợt sóng ào ạt như biển, thân người bay vọt lên, cười nhạt một tiếng đã chuyển người ra phía sau.

Âu Dương Hải cười nhẹ thân mình phi lên không lộn ba vòng trong không trung, kiếm quang lóe sáng, kiếm như con thần long từ trên không lao bổ xuống.

Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội không biết chiêu đó phía sau ngậm chứa chiêu sát thủ, hú lên một tiếng đánh ra một đạo kinh phong, mang theo luồng khí lưu mãnh liệt xông thẳng lên luồng kiếm khí trên không trung.

Đột nhiên, kinh khí như sóng lớn bài không đã tiếp xúc với kiếm khí.

Một loạt tiếng nổ như sấm sét.

Hồng Yên Tử Diêu Huân Muội cảm thấy trong tim đau nhói lên, miệng phun ra một bùm máu tươi, thớ thịt trên mặt bà ta co rúm lại, trong mắt bắn ra tia oán độc ghê người.

Tiếp đó là tiếng rên, thân mình treo trên không của Âu Dương Hải đột nhiên rớt xuống đất, thân người lao đảo loạn xạ choạng lúi lại bảy tám thước, sắc mặt tái nhợt lại càng tái nhợt thêm.

Lý Xuân Hoa thấy vậy hét lên một tiếng tay phải cầm trường kiếm biến thành kiếm khí đâm thốc vào Hồng Yên Tử Diêu Huân Muội.

Hồng Yên Tử Diêu Huân Muội trong lòng rất kinh hãi, lúc này cảm thấy châu thân đau đớn vô cùng, sức lực không theo ý muốn mình nữa, thở dài một tiếng, hai mắt nhắm nghiền, bó tay chịu chết.

Trong chớp nhoáng ngàn cân treo sợi tóc đột nhiên một tiếng hú dài cùng với một bóng người từ trên không cao mười mấy trượng của đỉnh núi Cửu Cung Sơn bay xuống đương trường nhanh như tên bắn, trong tay hình như cầm một vật màu đỏ đánh thẳng vào kiếm khí, kinh lực nặng ngàn cân, làm Lý Xuân Hoa phải bật lùi mấy thước. Tiếp theo một tiếng cười quái gở như ma khóc sói tru vang lên...

Trên đỉnh núi lao xuống năm bóng người mau như điện chớp.

Trong nháy mắt năm người đã lướt đến nhanh vô cùng.

Hai bóng người đi đầu phi đến trước, một là Tàn Kim Chương, một là Cổ Mộ Qui Lân, có điều họ không có che mặt nạ đầu lâu mà thôi.

Ba người phía sau đều che mặt nạ đầu lâu, Âu Dương Hải thấy vậy kinh thảm, chàng nhận ra là Hoa Sơn, Thiếu Lâm, Tuyết Sơn Cô Lâu truyền sứ của tổ chức "Thiên hạ giang hồ võ lâm nghĩa vụ Cô Lâu Hung Thủ".

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa trông thấy những người đến, trong lòng nặng trĩu, họ cảm thấy hôm nay lành ít dữ nhiều, nhưng họ vẫn không lộ thanh sắc, đứng vững như núi trên mặt đất.

Năm người đã đến đương trường đưa mắt quét nhìn mọi người, mười đạo nhãn quang dừng lại trên người đến đầu tiên, chỉ thấy người áo đỏ thân hình cao gầy, trên đầu đã thấy hai màu tóc, mình mặc đạo bào màu xám, tay cầm một cây phát trần màu đỏ, lưng đeo một thanh kỳ cổ trường kiếm, mặt che miếng lụa đen, tựa như một đạo nhân.

Lúc này người đó nhìn quan tài linh vị của Đông Hậu Lâm Đại Ngọc, ngẩn ngơ xuất thần, hình như chẳng hề coi năm người vừa rồi tới đây là cái gì cả.

Âu Dương Hải nghĩ thầm:

"Chẳng lẽ họ không phải đến cùng một đường ư?"

Bọn năm người Tàn Kim Chương đều là cao thủ tuyệt đỉnh võ lâm, đâu chịu nổi thái độ mục trung vô nhân của người kia, năm người đều lộ vẻ giận dữ.

Cổ Mộ Qui Lân cười một tràng, trợn mắt quát:

-Đồ tạp chủng, ngươi là nhân vật ở đâu tới, mau báo danh ra đây, lão phu từ trước đến giờ không giết những người vô danh...

Đạo nhân mặc áo bào xám tựa hồ như không nghe thấy, không có một cử động nào.

Hồi lâu, mới quay đầu từ từ lại, hai mắt bắn ra hai đạo hàn quang, quét nhìn mọi người.

Mục quang Âu Dương Hải vừa tiếp xúc ánh mắt của đạo nhân, bỗng giật mình, như nhìn thấy hai ngọn lửa nóng, làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Bỗng nghe đạo nhân áo xám lạnh lùng nói:

-Ai là Âu Dương Hải?

Âu Dương Hải thoát nghe đã giật mình, đang định trả lời...

Cổ Mộ Quỷ Lân đã nói lớn:

-Đồ thời tha ngươi có nghe lão phu hỏi ngươi cái gì không?

Tia sáng trong mắt đạo nhân áo xám chợt lóe lên lạnh lùng nói:

-Cổ Mộ Quỷ Lân ngươi muốn chết?

Cổ Mộ Quỷ Lân ngẩng đầu lên cười sằng sặc, Quỷ Lân Độc Trảo cuốn lên luồng gió lạnh thấu xương, chụp vào đạo nhân áo xám.

Cũng không thấy đạo nhân áo xám cử động thế nào, người đã lướt ra sau lưng Cổ Mộ Quỷ Lân như bóng ma, tay áo phất lên, một đạo vô hình cang khí bắn ra.

Quỷ Lân Độc Trảo của Cổ Mộ Quỷ Lân vừa tung ra thì bóng xám phía trước vụt chớp, thân mình của đạo nhân áo xám đã mất tiêu, chợt cảm thấy gió lạnh từ phía sau bức tới, hần kinh hãi tung mình nhảy tránh.

Chỉ nghe giọng lạnh lùng của đạo nhân áo xám, nói:

-Nếu không phải lão phu hôm nay phụng mệnh không giết ngươi, thì ngươi đã toi mạng.

Âu Dương Hải rất kinh hãi, với thân pháp né tránh Quỷ Lân Độc Trảo của đạo nhân vừa rồi, đủ chứng tỏ hung thủ Tàn Kim Chương , Cổ Mộ Quỷ Lân không phải là đối thủ, bây giờ lại nghe đạo nhân nói là phụng mệnh mà tới, thế thì võ công của người chủ nhân sai khiến đạo nhân đủ biết thế nào rồi.

Trong lúc Âu Dương Hải nghĩ ngợi, Cổ Mộ Quỷ Lân, Tàn Kim Chương, Dương Đồng Thân và ba vị Cô Lô truyền sứ đã chia nhau đứng các góc, im lặng vây lấy đạo nhân áo xám vào giữa.

Mặt đạo nhân áo xám đổi sắc, lạnh lùng nói:

-Các ngươi muốn làm gì? Xem ra ta không động thủ cũng không xong rồi đó.

Tàn Kim Chương quát lớn một tiếng, song chương từ từ phóng ra.

Một luồng linh lực vô hình xé gió bay tới.

Đạo nhân áo xám tả chương khẽ phất lên.

Nội lực hai bên chạm nhau, sắc mặt đạo nhân áo xám hơi biến, hai người đều lùi lại một bước, Tàn Kim Chương Đồng Thần không ngờ chương lực của đạo nhân áo xám lại hùng hậu như vậy, một người có chương lực trứ danh như hấn bất giác cũng kinh hãi.

Đạo nhân áo xám dường như cũng kinh ngạc cho chương lực hùng hậu của Dương Đồng Thần, sắc mặt hơi biến, mục quang lóe lên kỳ dị, ngược nhìn lên lạnh lùng nói:

-Xem ra người chính là Tàn Kim Chương Dương Đồng Thần.

Tàn Kim Chương Dương Đồng Thần hừ một tiếng, nói:

-Đã biết được lão phu, chắc người cũng là một nhân vật có tiếng tăm, ném thử một chương nữa của lão phu xem sao.

Song chương tung ra, hai luồng kinh phong như núi băng tan lở, ào ạt đổ xuống.

Cây phát trần màu đỏ trong tay đạo nhân phát lên liên hồi, từng sợi tua nhỏ biến thành ngàn vạn luồng kinh khí bay thẳng vào Dương Đồng Thần.

Thật là kỳ quái, hai luồng kinh khí mãnh liệt vô cùng vừa tiếp chạm, lập tức tiêu mất không còn hình bóng gì.

Đạo nhân áo xám điềm nhiên ngẩng đầu cười liên hồi, tiếng cười oang oang như muốn điếc tai.

Tiếng cười vừa dứt, sắc mặt đạo nhân đột nhiên trầm lại, sát khí ẩn hiện.

Năm người kia đồng thời ý thức được người này đã động sát cơ, họ không dám khinh thường, ai nấy ngậm vận công lực, súc thể chờ đợi.

Lập tức bầu không khí trở nên khẩn trương, kiếm đao lăm le sẵn sàng, chỉ chờ đợi bùng phát.

Âu Dương Hải tuy thấy đạo nhân áo xám không ngó ngang gì đến mình, nhưng chàng vẫn cảnh giác mười phần, ngậm vận công lực toàn thân phòng bị vô cùng cẩn thận.

Trong tình thế căng thẳng này, xung quanh yên tĩnh lạ thường, yên tĩnh đến nỗi tiếng một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy, bầu không khí đó làm người ta rợn tóc gáy.

Đột nhiên...

Đạo nhân áo xám múa phát trần thành một bức màn màu đỏ, hào quang chói lọi, bắn ra bốn phía trong rất đẹp mắt. Nhưng điều mà người ta khó đoán là bức màn phát trần ấy sẽ chụp vào người nào trong năm người.

Cổ Mộ Quỷ Lân, Tàn Kim Chương biết chiêu này lợi hại, năm người không hện mà cùng phóng ra song chương. Mấy mươi đạo chương kinh hùng hậu từ các góc độ khác nhau đều tập trung đánh vào bức màn phát trần của đạo nhân áo xám.

Đạo nhân áo xám xoay chuyển thân mình, phát trần uyển chuyển như con linh xà, thổ tín, phát nhẹ vào kinh chương năm người đánh tới. Tàn Kim Chương, Cổ Mộ Quỷ Lân và ba người Cô Lâu truyền sứ, ai nấy đều

cảm thấy kinh chưởng của mình phát ra hình như đánh vào gối bông, không có chút sức lực nào, và cơ hồ như một chưởng kinh do mình đánh ra bị phản chấn đang bật trở lại.

Hầu như năm người thất thanh hô lên:

-Đạo Âm Từ Dương!

Tiếp đó, thân mình năm người bay vù ra sau.

Nguyên là "Đạo Âm Từ Dương" thần công sớm đã thất truyền ở võ lâm hơn một trăm năm trước, mà nay lại được thi triển ra từ trong tay đạo nhân áo xám lạ hoắc chứa hề thầy qua, điều này làm sao không làm cho năm cao thủ tuyệt đỉnh võ lâm kia kinh hãi cho được?

May mà hỏa hầu đạo nhân áo xám này không cao thâm lắm, nếu được một công lực tuyệt đỉnh siêu phàm thì có thể dẫn được kinh lực của kẻ địch, đánh ra sức mạnh gấp mấy lần, hạ gục địch thủ không phí một chút sức lực nào.

Bỗng thấy Thiếu Lâm Truyền Sứ dùng cước bộ như hành quân lưu thủy tiến sát đến bên người đạo nhân áo xám, nhanh chóng chụp vào uyển mạch tay hữu cảm phát trần của đạo nhân áo xám, tốc độ cực nhanh đến kinh người.

Đạo nhân áo xám hơi thất thần, cảm thấy mạch môn bị siết chặt như gọng kềm, trong lòng kinh hãi, tả chưởng án ngay ngực tung ra.

Thiếu Lâm Cô Lô truyền sứ vội thu chưởng bảo vệ trước ngực, chân dùng một thức "Tao Đường Phi Đằng" biến thành muôn vàn cước ảnh đá lia lịa vào các yếu huyệt thân dưới của đạo nhân áo xám.

Đạo nhân áo xám hét một tiếng, tay hữu vung phát trần thành một dải hào quang màu đỏ, thế mau như lưu tinh, nghênh đón cước ảnh.

Hai người đều là cao thủ, chỉ mấy chiêu giao đấu, nhìn bên ngoài tựa hồ như chỉ vài động tác sơ sài, nhưng kỳ thực chiêu nào cũng hàm ẩn sát thủ, mỗi một chiêu thức đều là một tuyệt học tinh thâm cao diệu, trong đó bất cứ một cú điểm, xia vào đều đưa đối thủ vào chỗ chết.

Trong nháy mắt kẻ qua người lại, đã giao thủ với nhau được mười mấy chiêu.

Phát trần của đạo nhân áo xám với chiêu quái dị đã đánh lùi Thiếu Lâm Cô Lô truyền sứ, rồi cũng tự thu thế lại, lạnh lùng nói:

-Ngươi là người nào trong thất lão của Thiếu Lâm Thiền Đường?

Mọi người nghe vậy đều vô cùng kinh ngạc, làm sao mà đạo nhân áo xám này lại có thể mở mồm khẳng định ngay Thiếu Lâm Cô Lô truyền sứ chính là một trong Thiếu Lâm Thất Lão? Ngay cả Tuyết Sơn, Hoa Sơn truyền sứ và Tàn Kim Chưởng, Cổ Mộ Quỷ Lân cùng kẻ vai sát cánh với lão ta cũng chỉ ngẫm đoán Thiếu Lâm truyền sứ võ công cao cường, chắc là một vị có chức bậc rất cao trong phái Thiếu Lâm mà thôi, đâu ngờ rằng lão ta lại là một trong thất lão Tâm Thiền Đường cả năm cứ ngồi trong Tâm Thiền Đường mà tham thiền?

Âu Dương Hải ngẫm kinh hãi, lúc chàng đại náo Thiếu Lâm Tự đã từng thấy qua Thiếu Lâm thất lão một lần, ấn tượng rất sâu sắc, lúc này nghe vậy không khỏi quan sát kỹ thân mình của Thiếu Lâm Cô Lô truyền sứ, quả nhiên cảm thấy mười phần quen thuộc, giống như vị thứ nhất trong thất lão Tâm Thiền Đường, chàng nghĩ đến lúc ở Thiếu Lâm Tự mình suýt bị bắt sống, nghĩ đến Thiết Địch Quái Hiệp đã mấy lần cứu mình thoát khỏi nguy hiểm, rồi nghĩ đến Cổ Thiên Nhân Viên và Dao Trì Ma Nữ đang dùng nội lực tỷ đấu ở bên cạnh, chàng quay đầu lại, ai ngờ không thấy hai người đó nữa, không biết hai người đó đi biệt tăm từ lúc nào.

Lúc này Thiếu Lâm truyền sứ cười nhạt nói:

- Hê hê hê... Tại sao ngươi biết lão phu là thất lão cái quái gì đó.

Giọng nói dường như không phủ nhận mình là một trong thất lão Tâm Thiền Đường của phái Thiếu Lâm.

Đạo nhân áo xám nói điều cợt:

-Không ngờ Tâm Thiền Thất lão lại đeo cái mặt nạ quỷ kia, làm Võ lâm giang hồ Cô Lô Hung Thủ gì đó, làm những chuyện không ra con người nữa.

Thiếu Lâm Cô Lô truyền sứ quát:

-Tổ chức Cô Lô Hung Thủ là phần đầu vì chính nghĩa trong thiên hạ, có chuyện gì là sợ người biết đâu!

Đạo nhân áo xám nói:

-Nói hay thật, không có chuyện gì xấu xa, thế thì hôm nay các ngươi đến bên bờ Thiên Đàm Kiếm này làm cái gì? Có phải là đến đây để giết người diệt khẩu, diệt trừ hậu hoạn của mười tám năm trước phải không?

Tàn Kim Chương Dương Đồng Thần nghe vậy vô cùng kinh hãi, kỳ quái là một đạo nhân chưa từng thấy qua lại biết rõ đến như vậy, ngay cả Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa, cũng cảm thấy kinh ngạc vạn phần.

Tàn Kim Chương cảm thấy tình hình như vậy, khẽ ra hiệu với mấy người còn lại, lạnh lùng nói:

-Không biết các hạ còn gì để nói không hả?

Đạo nhân áo xám hừ một tiếng nói:

-Với chút đạo hạnh nhỏ nhoi của các ngươi mà muốn giao đấu với ta, điều đó hãy còn xa lắm.

Tàn Kim Chương Dương Đồng Thần ngửa mặt cười lớn, con mắt tam giác nhân khế đảo, lạnh lùng nói:

-Hay hay hay! Để lão phu xem thử vị đại hiệp này là nhân vật gì?

Đạo nhân áo xám nói gần từng chữ:

-Tàn Kim Chương Dương Đồng Thần lão phu hôm nay không làm cho ngươi thất vọng đâu.

Cách nói của đạo nhân áo xám tuy cuồng ngạo, nhưng trong lòng không dám khinh suất chút nào, hàm quang loang loáng bắn ra xung quanh, tựa như mười phần thận trọng phòng bị.

Tàn Kim Chương Dương Đồng Thần hừ một tiếng, hai cánh tay đột nhiên chuyển động, gió cuốn vù vù đánh ra mười hai chương nhanh như gió.

Đạo nhân áo xám cười ha hả, tung một chương ra thành một đạo ám kinh tuôn ra ào ạt.

"Chát" một tiếng khô khốc.

Tàn Kim Chương Dương Đồng Thần hự một tiếng, như bị trúng phải đòn nặng, lùi lại liên tiếp mấy bước, đạo nhân áo xám cũng lắc lư thân hình.

Trong lúc đạo nhân áo xám đánh lùi Tàn Kim Chương bóng người vụt chớp, Hoa Sơn truyền sứ đã lướt tới lệ làng điếm vào ba tử huyệt "Khí hải", "Thần đường", "Thận Du" của đạo nhân.

Một tiếng hự vang lên, phát ra từ Hoa Sơn Cô Lâu truyền sứ, hai mắt vô thần, toàn thân run rẩy, tay trái nắm lấy bàn tay phải lùi lại năm sáu bước, chỉ thấy trên bàn tay hằn máu tươi chảy xuống ròng ròng.

Âu Dương Hải thấy vậy cũng không biết đạo nhân áo xám dùng công phu gì mà đã thương được hai cao thủ tuyệt đỉnh võ lâm hiện nay. Thành linh trong lúc đó...

Trên không trung tựa vang lên một tiếng hét, nghe tiếng cười ha hả, nói:
-Hảo công phu, hảo công phu!

Thanh âm vừa dứt, một bóng đen nhanh nhẹn bay đến nhanh như chớp. Lúc này mọi người đều giương mắt lên ngó người vừa tới.

Chỉ thấy Cô Lâu Thiên Tôn bay tới hiện trường không một tiếng động.

Đạo nhân áo xám thấy Cô Lâu Thiên Tôn cười nhạt, nói:

-Đội ngươi đã lâu, còn không đưa chìa khóa cho Âm Dương nạp ra đây...

Âm Dương Chi Sứ.

Cô Lâu Thiên Tôn cười lớn nói:

-Nói cho ngươi biết, chìa khóa Âm Dương đã không còn ở chỗ lão phu nữa.

Âu Dương Hải thất kinh, đạo nhân áo xám võ công cực cao vì chìa khóa Âm Dương mà đến, mà chìa khóa Âm Dương chính đang ở trong người chàng.

Đạo nhân áo xám trầm sắc mặt, lạnh lùng cười nói:

-Xem ra lần này phải quyết đấu ba ngày ba đêm mới có kết quả!

Cô Lâu Thiên Tôn cười nói:

-Âm Dương Chi Sứ, ngươi lấy lại chìa khóa Âm Dương không khó, vật tưởng xa xôi đó lại ở ngay trước mắt.

Đột nhiên...

Đạo nhân áo xám quát lớn:

-Chạy đi đâu.

Thân mình bắn vọt ra mấy trượng như tên bắn.

Nguyên là Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội vốn ngồi thủ toạ điều trị vết thương trên mặt đất, lúc này chuồn đi lặng lẽ đến mấy mươi trượng, nhắm rừng hoa mai phi đến.

Trong nháy mắt, Âm Dương Chi Sứ đã chặn đường Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội.

Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội vừa kinh vừa giận, quát lên:

-Người muốn gì?

Ngọc chuông vung lên, phóng ra ba chuông.

Âm Dương Chi Sứ đột nhiên xòe năm ngón tay thành thế Ngọa Hồ Cầm Dương chụp xuống!

Thân hình Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội khẽ né tránh, đã thoát khỏi phạm vi chỉ lực của đạo nhân, tư thức khéo léo, tựa như tiên giáng phàm.

Âm Dương Chi Sứ quát lên:

-Giỏi! Xem ra phải quyết đấu rồi đây!

Cùng lúc đó đạo nhân hai tay tả hữu phát lên, mười ngón tay xoay chuyển, từ góc độ cực kỳ khéo léo đã chụp vào cổ tay Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội.

Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội không hổ danh là một trong ngũ kỳ, cổ tay trầm xuống, đã vùng thoát được bị chụp cổ tay, bật lùi lại ba bước.

Âm Dương Chi Sứ chỉ cảm thấy tay đối phương mềm nhũn như không xương tuột ra khỏi tay mình, thâm kinh ngạc, hét lên một tiếng.

Thân mình bỏ nhào tới rất mạnh...

-Khoan đã!

Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội đã lùi ra ngoài một trượng.

Âm Dương Chi Sứ thu song chuông, cười nhạt nói:

-Người có giao chìa khóa Âm Dương ra không?

Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội cười khanh khách nói:

-Ai nói người chìa khoá Âm Dương ở chỗ ta?

Âm Dương Chi Sứ giận dữ quát:

-Không trong tay người thì ở trong tay ai?

Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội cười nhạt, nói:

-Người hỏi ta, ta biết hỏi ai?

Âm Dương Chi Sứ giận dữ hừ một tiếng, phát trần phát lên vô số đạo hào quang tua tủa từng sợi tơ như kiếm, kèm theo kinh phong dữ dội đâm mạnh ra.

Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội trong lúc bất ngờ không phòng bị, chỉ cảm thấy, hào quang loé lên, từng sợi tua phát trần đâm tới nhanh như điện xẹt, bà ta hoang mang vung song chuông lên đón đỡ.

Một tiếng rên thảm thiết vang lên.

Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội mặt tái xanh, hai vai lão đảo, lùi lại bảy tám thước.

Khóe miệng máu trào ra.

Rồi lại một tiếng hét, một dải hào quang màu đỏ chụp xuống mặt.

Âu Dương Hải quát lớn:

-Dừng tay

Tử Vi Kiếm trong tay chàng vung lên.

Kiểm thể như phong vân vây phủ, kiếm khí lạnh lẽo đâm vào bức màn phát trần đang đánh tới Hồng Yên Tử.

"Chát! Chát! Chát!" một loạt âm thanh liên tiếp vang lên.

Bức màn phát trần tung rời ra.

Âu Dương Hải cầm kiếm trước ngực, tĩnh khí ngưng thần, bảo nguyên thủ nhất, một thân thái cực kỳ trầm trọng không dám khinh thị.

Âm Dương Chi Sứ bằng thân pháp tuyệt nhanh, bật lùi ngoài hai trượng những sợi tua của cây phát trần màu đỏ cầm trong tay bị đứt quá nửa, kinh ngạc kêu lên:

-Tử Vi kiếm! Ngươi là người thế nào với Độc Kiếm Ma hai trăm năm trước?

Âu Dương Hải bình thản, nói:

-Ta là ta, chẳng phải là gì của Độc Kiếm Ma cả.

Âm Dương Chi Sứ lạnh lùng nói:

-Hảo tiểu tử, lại còn giả bộ ngu ngốc! Xem ra ngươi chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!

Âu Dương Hải nói lớn:

-Nói cho ngươi biết ta không phải là người gì của Độc Kiếm Ma cả, ta gạt ngươi làm gì! Chẳng qua chìa khoá Âm Dương đang ở trong tay ta. Nếu ngươi muốn, có bản lĩnh thì đoạt đi!

Âm Dương Chi Sứ thấy Âu Dương Hải khí phái chân thành, không một chút giả tạo nào, hừ một tiếng, nói:

-Thế thì chiêu "Tử Qui Phi Hồng" vừa rồi chém đứt phát trần ta thì từ ở đâu ra?

Âu Dương Hải cười nhạt nói:

-Vì sao ta phải nói cho ngươi biết chứ. Điều này ngươi không có quyền hỏi.

Kỳ thực, Âu Dương Hải chỉ lãng ngộ từ trong ý, trong lúc nguy cấp bèn sử ra một chiêu kiếm kỳ dị của Độc Kiếm Ma mà thôi, căn bản không biết đến cái tên "Tử Qui Phi Hồng" là gì.

Âm Dương Chi Sứ cười sảng sặc, độn nhiên trầm sắc mặt, nói:

-Bất kể ngươi là truyền nhân của Độc Kiếm Ma cũng được, hôm nay lão phu phải giáo huấn đứu cuồng đồ này.

Ý trong lời của đạo nhân tựa hồ như ướm kị Độc Kiếm Ma.

Thần sắc của Âu Dương Hải ung dung, chinh đốn môn hộ, trường kiếm chỉ xéo ra ngoài, nói:

-Mời ra chiêu!

Cô Lô Thiên Tôn thấy thế kiếm của Âu Dương Hải bất giác kinh thâm, nghĩ rằng:

"Võ công của tiểu tử này tăng tiến thật thần tốc, chỉ nhìn thế thủ của hắn cũng rất là kỳ dị may mà mình sớm đảo lộn "Hải Lưu Chân Kinh", làm cho hắn khí huyết lộn xộn, nếu không còn để đến ngày khác thì thật không thể tưởng tượng được".

Âm Dương Chi Sứ cũng thâm kinh ngạc, nhét phát trần vào trong tay áo, thân hình đột nhiên đằng không bay lên, phảng phất như Cửu Thiên Phi Long, thân hình quẫy lộn một hồi, quát lớn một tiếng, lao nhanh xuống, trường bào bay phấp phật, trông hệt như sao sa trên bầu trời. Song chưởng hoá làm ngàn vạn đoá vân hoa rải xuống.

Âu Dương Hải hét lên:

-Xem kiếm!

Thân mình chuyển động, tung ra chiêu ảo diệu ngộ được trong kiếm pháp của Độc Kiếm Ma, một chiêu "Trường Hồng Xuất Hải" kiếm quang phủ đầy trời lao thẳng vào chưởng ảnh lấy công làm thủ, phi thân lên không tiến đánh.

Trong chớp mắt kiếm quang và chưởng ảnh đan xéo nhau, một loạt tiếng kình khí va chạm nhau phát nổ.

Hai người đột ngột dạt ra.

Âm Dương Chi Sứ dạt ra ngoài hai trượng đứng im bất động, Âu Dương Hải cũng cầm kiếm đứng lặng, diện sắc mười phần ngưng trâm.

Mọi người đứng ngoài nhìn, đều thấy trong chớp nhoáng họ lao vào, đôi bên đã đấu mấy chiêu, mà chiêu nào cũng lợi hại, tịch độc, ảo diệu cùng cực.

Âu Dương Chi Sứ hơi sợ, không ngờ Âu Dương Hải lại có thể sử dụng mấy chiêu kiếm thuật thượng thừa ảo diệu này.

Lúc này Âu Dương Hải lại tung kiếm phóng ra ba tuyệt chiêu, tấn công Âm Dương Chi Sứ.

Kiếm khí như cầu vòng, kiếm quang bộc phát, hàn quang lóe chớp.

Âm Dương Chi Sứ hú dài một tiếng, thân hình chuyển động, hoá thành hàng trăm ngàn bóng hình quần lấy Âu Dương Hải, chưởng ảnh như thiên la địa võng, uyển chuyển như sóng vỗ bờ đá, từ tám phương bốn hướng ập tới.

Âu Dương Hải nhìn thấy tình thế nguy hiểm, vận hết công lực toàn thân, trường kiếm chân xuất kiếm khí hộ vệ toàn thân, cố thủ bất động.

"Ầm ầm!..."

Một loạt tiếng hự, Âu Dương Hải toàn thân rung chuyển, lùi lại bảy tám thước, trường kiếm chống xuống đất, mặt tái xanh.

Âm Dương Chi Sứ cười nói:

-Mau nạp chìa khoá Âm Dương ra đây, lão phu có đức hiếu sinh, sẽ tha cái mạng nhỏ bé của ngươi.

Âu Dương Hải giận dữ nói:

-Đừng có nhiều lời, ngươi có bản lĩnh thì đến lấy đi!

Vừa dứt lời, hai luồng kiếm khí rút gió kêu tiếng quái lạ bắn tới, Âm Dương Chi Sứ tái mặt, tung chưởng, vung chân đá, ngón tay búng, làm liền một hơi ba động tác, đánh thẳng tới luồng kiếm khí.

Kình khí và kiếm khí tiếp chạm, Âu Dương Hải lại thấy trong người chấn động, miệng phun ra một bùm máu tươi, mặt chàng co rúm, Tử Vi Kiếm chổng xuống đất, tựa như chịu đựng sự đau đớn vô cùng.

Âm Dương Chi Sứ lùi lại bảy tám thước, hai mảnh tay áo bị cắt đứt rơi xuống đất, mặt biến sắc.

Đột nhiên Âm Dương Chi Sứ phát ra tràng cười sằng sặc oang oang nhưc óc.

Đạo nhân cười lớn, hai hàng nước mắt chảy xuống, tiếng cười thê thảm làm cho người nghe khó đoán được là đang khóc hay đang cười.

Hiển nhiên, lúc này tâm tình của đạo nhân kích động vạn phần.

Rồi...

Một tiếng hú xé tai, Âm Dương Chi Sứ vung ra mười đạo kình khí âm âm dữ dội, từ bốn phương đánh thẳng tới.

Âu Dương Hải trừng mắt, quát lớn một tiếng, một bức màn kiếm bắn ra hàng vạn tia sáng.

Cách đánh hung hãn này của hai người làm cho chúng nhân đều kinh hãi.

Một tiếng hú vang động không trung.

"Keng" một tiếng, Tử Vi Kiếm rớt xuống đất, cả người Âu Dương Hải đánh bay ra ngoài ba trượng xa.

"Bịch!" chàng rớt xuống đất, nằm im không nhúc nhích.

Lý Xuân Hoa kêu lên một tiếng, xông thẳng tới bên người Âu Dương Hải.

Thân người Âu Dương Hải run rẩy liên hồi.

Rồi đột nhiên chàng lại lật mình lại gắng gượng đứng lên, nhưng rồi ụp ra một bùm máu tươi, ngã sòng soài dưới đất, Âm Dương Chi Sứ thở dài một tiếng, thân mình lao vút lên như cánh chim bay đi mấy mươi trượng, biến mất trong màn đêm đen tối.

Cô Lô Thiên Tôn, Cổ Mộ Quỷ Lâm, Hồng Yên Tử, Cô Lô truyền sứ ba người cũng lặng lẽ bỏ đi.

Trong khoảnh khắc.

Nơi thảm cỏ giờ đây chỉ còn lại một thi thể im lìm như xác chết, và một người ngồi ôm thi thể ấy khóc lóc thê lương.

Gió lạnh trăng mờ, lúc này không gian lại hồi phục lại sự yên tĩnh tĩnh mịch...

Trong đêm khuya vang lên tiếng thôn thức sâu thẳm.

Không biết bao lâu, tiếng thôn thức thê lương kia cũng không còn nữa.

Tất cả đều trở lại sự im lìm.

Trên không, sao trời nhấp nháy, mờ ảo.

Ánh trăng lạnh lẽo, chiếu xuống bên bờ Thiên Kiếm Đàm hoang vu.

Hiện rõ một cảnh sắc u thanh, lạnh lẽo.

Bỗng nhiên...

Trên bãi cỏ tối om, có một bóng người đứng dậy. Người đó chính là Âu Dương Hải vừa trải qua một trận ác chiến kinh hồn và bị thương trầm trọng. Chàng nhìn khắp xung quanh miệng lẩm bẩm nói:

-Ta lại không chết... Ta lại không chết...

Ánh mắt xoay chuyển dừng lại trên người Lý Xuân Hoa đang nằm bên cạnh chỉ thấy nàng nhắm mắt an tường nằm đó, đôi lông mày đen khểnh, khóe mắt còn ngấn lệ, thực là một tuyệt đại giai nhân.

Bất giác chàng đưa tay vuốt tóc nàng, bàn tay không ngừng run rẩy, rồi lại từ từ thu lại.

Chàng từ từ đứng dậy, khẽ cất bước đi lại linh vị Đông Hậu Lâm Đại Ngọc.

Chàng quì xuống, lẩm rầm khăn vái.

Rồi hai tay nâng quan tài ném xuống đầm.

Chiếc quan tài xẻ đôi làn nước, rồi chìm xuống thật nhanh, mặt đầm sôi ùng ục, làn nước trào lên.

Chàng đứng lặng bên bờ, nước mắt tuôn trào.

Hồi lâu!

Chàng lại thần thờ.

Đưa mắt nhìn Lý Xuân Hoa đang ngủ say sưa, chàng hạ quyết tâm, răng cắn thân bước về phía đông nam Âm Dương

Đã đi mười trượng xa còn dừng bước quay đầu nhìn lại chỗ nàng vẫn nằm ngủ say sưa ở đó. Lúc này trong lòng chàng trở nên do dự, bồi hồi không quyết.

Cuối cùng...

Chàng thở dài, tung mình phóng đi, tan biến trong sương mờ...

Đi rồi! Chàng đã đi thật rồi!

Gió vi vu!

Đêm lạnh lạnh!

Dưới ánh trăng sao mờ thưa, chỉ còn lại bóng người ngẩn ngơ đứng đó.

Ngẩng đầu lên nhìn dải ngân hà lấp lánh trên không đến xuất thần.

Hết chương 21

- Xin bạn ghé thăm:

<http://www.maihoatrang.com/>

để có các hồi truyện mới nhất của bộ truyện này.

- Nếu bạn muốn giúp đỡ cũng như biết tình hình đánh máy các bộ truyện mới nhất. Xin ghé thăm diễn đàn Mai Hoa Trang:
<http://www.maihoatrang.com/forums/>
và vào mục Mai Hoa Chỉ Pháp Luyện Tâm Đường
- Tham gia trò chơi kiếm hiệp Huyết Sử Võ Lâm tại địa chỉ:
<http://www.maihoatrang.net/games/hsvl/>
- Trang thơ Đường của Mai Hoa Trang:
<http://thivien.maihoatrang.com>